Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[*JEAN RICHARD DE LA TOUR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 7. septembrī [1]

Lieta C-822/21

Latvijas Republika
pret

Zviedrijas Karalisti

Valsts pienākumu neizpilde – Direktīva 2014/49/ES – Noguldījumu garantiju sistēmas – Iemaksu neveikšana noguldījumu garantiju fondā – Lietderīgā iedarbība – Eiropas Savienības dalībvalstu lojāla sadarbība

I. Ievads

1. Ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi Latvijas Republika pārmet Zviedrijas Karalistei, ka tā nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām [2] 14. panta 3. punkta. Konkrētāk, šīs prasības priekšmets ir iekasēšanas kārtība, kādā konkrētām bankām vienreiz gadā ir jāveic iemaksas dalībvalstī izveidotajā noguldījumu garantiju sistēmā (turpmāk tekstā – "NGS") saistībā ar citās dalībvalstīs izveidotu bankas filiāļu nodošanu, kuras rezultātā, piemērojot šo 14. panta 3. punktu, iemaksas, kas 12 mēnešos pirms šādas nodošanas attiecībā uz šīm filiālēm veiktas bankas mītnesvietas NGS, ir pārskaitāmas attiecīgajām šo citu dalībvalstu NGS, kuras pēc minētās nodošanas pārņēmušas šo kompetenci. Tāpat Latvijas Republika pārmet Zviedrijas Karalistei, ka tā, atteikdamās veikt šo iemaksu pārskaitīšanu, nav izpildījusi savus pienākumus, kuri izriet no LES 4. panta 3. punkta, un tādējādi ir negatīvi ietekmējusi vienotā tirgus integrāciju un nav ievērojusi dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās principu [3].

2. Latvijas Republikas prasījumu atbalstam lietā ir iestājušās Igaunijas Republika, Lietuvas Republika un Eiropas Komisija. Bankas mītnesvieta atradās Zviedrijā, bet minētās nodotās filiāles atradās Igaunijā, Latvijā un Lietuvā.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] OV 2014, L 173, 149. lpp.

[3] Lai gan savā prasības pieteikumā izvirzītajos prasījumos Latvijas Republika min savstarpējas uzticēšanās principa neievērošanu, šā prasības pieteikuma pamatojumā tā norāda uz lojālas sadarbības principu (39.–41. punkts). Tāpēc pieņemu, ka, apgalvodama, ka ir pārkāpts LES 4. panta 3. punkts, Latvijas Republika pārmet, ka nav ievērots lojālas sadarbības princips.

3. Tā kā starpvalstu prasību sakarā ar pienākumu neizpildi nav daudz [4], šī lieta dos Tiesai iespēju precizēt ar LESD 259. pantu pamatotas prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pieņemamības nosacījumus.

4. Izklāstījis savus argumentus, ieteikšu Tiesai atzīt prasību par pieņemamu, bet prasību pēc būtības noraidīt, ņemot vērā apstākli, ka ar direktīvas teleoloģisku interpretāciju vien nav iespējams pamatot prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ja šīs direktīvas skaidri formulētās normas ir burtiski transponētas un ja nav pierādīta pretēja vispārēja un pastāvīga prakse.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Direktīva 2014/49

5. Šajā lietā piemērojams ir Direktīvas 2014/49 3. un 37. apsvērums, kā arī 6. panta 1. punkts, 7. panta 1. punkts, 10. panta 1., 2., 6. un 8. punkts, 13. panta 1. punkts un 14. panta 1.–4. punkts.

B. Zviedrijas tiesību akti

6. 1995. gada 20. decembra *Lag om insättningsgaranti* (Noguldījumu garantiju likums) [5] 13. pantā ir paredzēts, ka garantiju iestāde ik gadu nosaka veicamo iemaksu apmēru un ka tās tiek iemaksātas viena mēneša laikā pēc šāda lēmuma pieņemšanas.

7. Saskaņā ar šā likuma 14. pantu, ja kāda kredītiestāde – visa vai tās daļa – tiek nodota un līdz ar to tā tiek uzņemta citā NGS, iemaksas, kuras šī iestāde ir veikusi 12 mēnešos pirms nodošanas, tiek pārskaitītas šai otrai NGS.

III. Tiesvedības priekšvēsture un pirmstiesas process

8. Eiropas mēroga finanšu pakalpojumu koncerns *Nordea Bank AB*, kura juridiskā adrese ir Zviedrijā un kurš ar noguldījumu garantijām saistītās iemaksas – tostarp attiecībā uz savām filiālēm, kas atrodas citās dalībvalstīs, – veic Zviedrijas NGS, 2017. un 2018. gadā tika pārstrukturēts.

9. 2017. gada 1. oktobrī trīs šā koncerna filiāles [6], kas atradās attiecīgi Igaunijā, Latvijā un Lietuvā, tika nodotas citai bankai. Šo dalībvalstu noguldījumu garantiju iestādes attiecīgi lūdza Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādi pārskaitīt attiecībā uz katru nodoto filiāli veiktās iemaksas. Ar 2017. gada 3. oktobra lēmumu šī iestāde šos lūgumus noraidīja ar tādu pamatojumu, ka 12 mēnešos pirms 2017. gada 1. oktobra nekādas iemaksas nebija veiktas.

[4] Citastarp skat. spriedumus, 1979. gada 4. oktobris, Francija/Apvienotā Karaliste (141/78, EU:C:1979:225); 2000. gada 16. maijs, Beļģija/Spānija (C-388/95, EU:C:2000:244); 2006. gada 12. septembris, Spānija/Apvienotā Karaliste (C-145/04, EU:C:2006:543); 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija (C-364/10, EU:C:2012:630); 2019. gada 18. jūnijs, Austrija/Vācija (C-591/17, EU:C:2019:504), kā arī 2020. gada 31. janvāris, Slovēnija/Horvātija (C-457/18, EU:C:2020:65).

[5] *SFS* 1995, Nr. 1571.

[6] Turpmāk tekstā – "nodotās filiāles".

10. 2018. gada 1. oktobrī *Nordea Bank*, nodevusi minētās filiāles, pārcēla savu juridisko adresi no Zviedrijas uz Somiju. Saņēmusi Somijas noguldījumu garantiju iestādes lūgumu, Zviedrijas noguldījumu garantiju iestāde 2018. gada 4. oktobrī un 13. novembrī pārskaitīja iemaksas, ko šis finanšu pakalpojumu koncerns bija veicis 12 mēnešos pirms 2018. gada 1. oktobra.

11. Zviedrijā iemaksas NGS par laikposmu no janvāra līdz decembrim ir jāveic viena mēneša laikā pēc garantiju iestādes lēmuma, ar kuru noteikts šo iemaksu apmērs [7]. Tā attiecībā uz 2016. gadu šīs iestādes ikgadējais lēmums tika pieņemts 2016. gada 2. septembrī un *Nordea Bank* savas iemaksas veica 2016. gada 30. septembrī [8]. Attiecībā uz 2017. gadu šī iestāde savu lēmumu pieņēma 2017. gada 14. septembrī un iemaksas tika veiktas 2017. gada 13. oktobrī [9]. Attiecībā uz 2018. gadu minētās iestādes ikgadējais lēmums tika pieņemts 2018. gada 27. septembrī un *Nordea Bank* savas iemaksas veica 2018. gada 28. septembrī [10].

12. Latvijas Republika un Lietuvas Republika lēmumu par atteikumu pārskaitīt iemaksas, kas bija veiktas Zviedrijas NGS, Zviedrijas tiesās nepārsūdzēja.

13. Savukārt Igaunijas Republikas prasības pieteikums, ar kuru tā pārsūdzēja lēmumu par atteikumu, ar *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmas Administratīvā apelācijas tiesa, Zviedrija) apstiprinošu 2018. gada 15. maija spriedumu tika noraidīts – ar pamatojumu, ka Zviedrijas tiesību aktos ir pareizi transponēti Savienības tiesību akti. Ar 2018. gada 7. novembra nolēmumu *Högsta förvaltningsdomstolen* (Augstākā administratīvā tiesa, Zviedrija) liedza [Igaunijas Republikai] iesniegt kasācijas sūdzību par minēto apstiprinošo spriedumu un noraidīja tās pieteikumu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo uzskatīja, ka strīds neattiecas uz Eiropas Savienības tiesību normu interpretāciju, kam būtu nepieciešams Tiesas prejudiciāls nolēmums.

14. Atbildot uz vēstuli, ko 2019. gada 27. martā tai bija nosūtījusi Latvijas noguldījumu garantiju iestāde, Komisija 2020. gada 9. oktobra vēstulē atzina, ka nepilnīgajā Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta formulējumā pēc būtības nav paredzēti konkrēti rīcības scenāriji gadījumiem, kad vienas dalībvalsts noguldījumu garantiju iestāde ir pieņēmusi tādus lēmumus kā lēmums pagarināt iemaksu veikšanas termiņu, un ka tādējādi ir iespējamas atšķirīgas interpretācijas.

15. Igaunijas, Latvijas un Lietuvas noguldījumu garantiju iestādes uzsāka mediācijas procedūru ar Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādi Eiropas Banku iestādes (EBI) pārraudzībā; tā kā vienošanās netika panākta, EBI 2019. gadā lietu slēdza.

16. Pamatojoties uz LESD 259. panta otro un trešo daļu Latvijas Republika 2021. gada 10. maijā iesniedza Komisijai lūgumu sniegt argumentētu atzinumu (turpmāk tekstā – "sākotnējā sūdzība"). Lūgusi Zviedrijas Karalisti sniegt apsvērumus un uzklausījusi lietas dalībniekus, Komisija 2021. gada 30. jūlijā izdeva argumentētu atzinumu, kurā tā atzina, ka Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, ko *Nordea Bank* attiecībā uz tās filiāli Latvijā bija veikusi 12 mēnešos pirms šīs filiāles nodošanas, nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta kopsakarā ar šīs direktīvas 10. panta 1. punktu. Tomēr Komisija arī pauda uzskatu, ka nav konstatējams, ka Zviedrijas Karaliste nebūtu ievērojusi lojālas sadarbības principu, kas iedibināts ar LES 4. panta 3. punktu.

7 Skat. šo secinājumu 6. punktu.

8 Tas ir, 12 mēnešus un vienu dienu pirms filiāļu nodošanas.

9 Tas ir, pēc filiāļu nodošanas un mazāk nekā 12 mēnešus pirms juridiskās adreses pārcelšanas uz Somiju.

10 Tas ir, mazāk nekā 12 mēnešus pirms juridiskās adreses pārcelšanas.

IV. Tiesvedība Tiesā

17. Ar 2021. gada 30. decembra prasības pieteikumu Latvijas Republika iesniedza Tiesā prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kura vērsta pret Zviedrijas Karalisti; saskaņā ar šo prasību tās prasījumi Tiesai ir šādi:

– atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta, jo, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas, kas atbilstoši šai tiesību normai aprēķinātas par iemaksu periodu, Zviedrijas Karaliste ir rīkojusies pretēji šīs direktīvas mērķim un nav nodrošinājusi šo tiesību normu lietderīgo iedarbību;

– atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no LES 4. panta 3. punkta, jo, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas, kas atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam aprēķinātas par iemaksu periodu, Zviedrijas Karaliste negatīvi ietekmē vienotā tirgus integrāciju un tādējādi apdraud Eiropas Savienības dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos [11], kas ir viens no pārrobežu integrācijas priekšnosacījumiem;

– ja Tiesa atzītu, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta un LES 4. panta 3. punkta, uzdot tai novērst konstatēto pārkāpumu tādējādi, ka Zviedrijas NGS pilnā apmērā pārskaitītu Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas, kas aprēķināmas par iemaksu periodu atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam;

– gadījumā, ja Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts varētu tikt interpretēts šauri, norādīt tā saderību ar šīs direktīvas mērķi un Zviedrijas NGS pienākumu pārskaitīt Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas un

– piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18. Ar 2022. gada 19., 25. un 30. maija lēmumiem attiecīgi Igaunijas Republikai, Lietuvas Republikai un Komisijai tika atļauts iestāties lietā Latvijas Republikas prasījumu atbalstam.

19. Lietuvas Republika atbalsta visus prasības pieteikumā izvirzītos prasījumus, savukārt Igaunijas Republika atbalsta tikai pirmo un trešo prasījumu bet Komisija – tikai pirmo.

20. Zviedrijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest Latvijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[11] Skat. šo secinājumu 3. zemsvītras piezīmi.

V. Lietas dalībnieku argumentu kopsavilkums

A. Par pieņemamību

21. Vispirms Zviedrijas Karaliste jautā, vai prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi ir iespējams iebilst pret tās interpretāciju par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu, lai gan, pirmām kārtām, Latvijas Republikai bija iespējams Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes pieņemto lēmumu pārsūdzēt Zviedrijas tiesās un lai gan, otrām kārtām, prasība sakarā ar pienākumu neizpildi ir nepieņemama, ja ar to lūgta tikai Savienības tiesību normu interpretācija. Zviedrijas Karaliste piebilst, ka turklāt runa ir par minimālas saskaņošanas normu.

22. Attiecībā uz pirmo iebildumu par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta pārkāpumu Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Latvijas Republika lietas iztiesāšanas stadijā, neatsaukdamās uz šīs direktīvas 10. pantu, kas bija minēts Komisijas organizētajā šo divu dalībvalstu uzklausīšanā 2021. gada 1. jūlijā, ir mainījusi strīda apjomu.

23. Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka otrais iebildums – ka nav ievērots lojālas sadarbības princips, kas pamatots ar LES 4. panta 3. punktu, – ir jānoraida, jo administratīvajā procesā Latvijas Republika bija apgalvojusi, ka, ņemot vērā attieksmi pret Somijas Republiku, kuras NGS esot bijusi tādā pašā situācijā kā Latvijas NGS, nav ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips.

24. Attiecībā uz Latvijas Republikas prasījumu pārskaitīt Zviedrijas NGS saņemtās iemaksas uz Latvijas NGS Zviedrijas Karaliste norāda, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmets nevar būt atlīdzinājuma samaksa.

25. Latvijas Republika atbild, ka, pirmām kārtām, pat minimālas saskaņošanas normas gadījumā Direktīva 2014/49 ir jāinterpretē tādējādi, lai nodrošinātu, ka tās mērķis uzlabot un nodrošināt banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību tik tiešām tiktu sasniegts, un, otrām kārtām, lai celtu LESD 259. pantā paredzēto prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, nav nepieciešams, lai iekšzemē būtu izsmelti visi tiesību aizsardzības līdzekļi.

26. Attiecībā uz savu pirmo prasījumu – atzīt pienākumu neizpildi – Latvijas Republika noliedz, ka tā būtu mainījusi strīda priekšmetu, kas salīdzinājumā ar tās sākotnējo sūdzību, kas pamatota ar Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu, neesot nedz paplašināts, nedz grozīts; tā uzskata, ka pēc analoģijas ir jāpiemēro judikatūra par prasībām sakarā ar Komisijas pienākumu neizpildi, kurā nav prasīta pilnīga sakritība starp iebildumu formulējumu argumentētā atzinuma rezolutīvajā daļā un prasījumiem prasības pieteikumā, ja vien nav ticis paplašināts vai grozīts strīda priekšmets, kas formulēts argumentētajā atzinumā.

27. Attiecībā uz savu trešo prasījumu Latvijas Republika apgalvo, ka Zviedrijas Karalistei pārmestā pienākumu neizpilde būtu ne tikai jākonstatē, bet arī jāizbeidz, un ka tas varot izpausties tikai kā atteikto iemaksu pārskaitīšana uz Latvijas NGS, un tā neesot uzskatāma par atlīdzinājumu.

B. Par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta pārkāpumu

28. Latvijas Republika neapstrīd to, ka Zviedrijas Karaliste faktiski ir veikusi transponēšanu. Tā uzskata, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts nav jāinterpretē formāli un burtiski, kā to izdarījusi Zviedrijas Karaliste, bet gan kopsakarā ar šīs direktīvas 10. panta 1. punktu. Tā uzskata, ka pienākumu neizpildi raksturo tas, ka netika pārskaitītas saistībā ar Latvijas filiāles darbību saņemtās iemaksas.

29. Proti, Latvijas Republikas uzskata, ka šis 14. panta 3. punkts, kurā noteikts – "ja kredītiestāde vairs nav NGS dalībniece un pievienojas citai NGS, iemaksas, kas veiktas 12 mēnešos pirms dalības pārtraukšanas, [..] pārved uz attiecīgo citu NGS" –, ir jāinterpretē, ņemot vērā tā kontekstu un izvirzītos mērķus. Tā piebilst, ka šīs direktīvas 3. apsvērums šajā ziņā ir nepārprotams, jo tajā ir norādīts, ka minētā "direktīva ir būtisks instruments iekšējā tirgus izveidei kredītiestāžu jomā gan attiecībā uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību, gan attiecībā uz finanšu pakalpojumu sniegšanas brīvību, vienlaikus uzlabojot banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību". No tā Latvijas Republika izsecina, ka, ja tiek mainīta dalība NGS, uzņemošās dalībvalsts NGS ir tiesības saņemt iemaksas, kas tikušas aprēķinātas un pieprasītas saistībā ar nodoto darbību par 12 mēnešu laikposmu neatkarīgi no brīža, kurā šīs iemaksas faktiski tika veiktas. Tā precizē: tas, ka Zviedrijas Karaliste šo pantu interpretē formāli, mazina Direktīvas 2014/49 iedarbīgumu, vēl jo vairāk tādēļ, ka šīs dalībvalsts pieļautais termiņš iemaksu veikšanai pārsniedz vienu gadu.

30. Latvijas Republika piebilst, ka ar Direktīvu 2014/49 ieviestā mehānisma loģika ir tāda, ka iemaksas par 12 mēnešiem pirms darbības nodošanas tiek pārskaitītas uzņemošās dalībvalsts NGS, jo nodošanas dienā tā kļūst atbildīga par garantiju, kas pienākas noguldītājiem, uz kuriem attiecas šī darbība, izmaksāšanu. Tā norāda, ka līdzīgs mehānisms tiek īstenots, ja ir jāatmaksā kādas filiāles noguldītāju līdzekļi: tie tiek atmaksāti no uzņemošās dalībvalsts NGS pēc izcelsmes dalībvalsts NGS norādījuma – tai pirms maksājuma noguldītājiem ir jāsniedz nepieciešamais finansējums un jāsedz izmaksas, kas radušās uzņemošās dalībvalsts NGS.

31. Komisija atbalsta Latvijas Republikas argumentāciju, precizējot, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts ir jāinterpretē kopsakarā ar tās 10. panta 1. punktu, kurā paredzēta iemaksa, kas jāveic vismaz vienreiz gadā, – jo abas šīs normas ir fundamentāli saistītas, lai sasniegtu šīs direktīvas mērķus, proti, solidaritāti starp kredītiestādēm maksātnespējas gadījumā, par ko ir runa šīs direktīvas 37. apsvērumā [12]. Tā uzskata, ka iemaksas bija paredzētas kā pretizpildījums par noguldījumu garantēšanu konkrētā laikposmā, un tātad tās ir jāpārskaita, ja garantēšanas pienākums tiek nodots citai NGS.

32. Igaunijas Republikas un Lietuvas Republikas secinājumi ir līdzīgi Latvijas Republikas secinājumiem, jo Zviedrijas NGS pēc filiāļu, kas atradās šajās dalībvalstīs, nodošanas to pašu iemeslu dēļ atteicās pārskaitīt uz šo valstu NGS iemaksas, kas bija veiktas saistībā ar šo filiāļu darbību.

33. Turpretī Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka teleoloģisko interpretāciju nevar izmantot, lai novērstu nepilnības Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā, kurā nav paredzēts izsmeļošs risinājums naudas līdzekļu pārskaitīšanai no vienas sistēmas uz otru. Šis pants būtu jāpārformulē tā, lai tiktu ņemti vērā neparedzēti gadījumi, kā ieteikusi EBI un *European Forum of Deposit*

[12] Šajā apsvērumā ir teikts: "Noguldījumu aizsardzība ir būtiska iekšējā tirgus izveides sastāvdaļa un obligāts papildinājums kredītiestāžu uzraudzības sistēmai, pateicoties solidaritātei, ko tā rada starp visām kredītiestādēm kādā konkrētā finanšu tirgū gadījumos, kad kāda no tām bankrotē. Tāpēc dalībvalstīm būtu jāvar atļaut NGS brīvprātīgi savstarpēji aizdot naudu."

Insurers[13]. Zviedrijas Karaliste – citastarp tāpēc, ka kredītiestāžu segto noguldījumu summa nav samērīga ar iemaksu minimumu – nepiekrīt arī seku – smaga iespaida uz iekšējā tirgus izveidi, paļaušanās uz NGS apdraudējuma un dalībvalstu savstarpējās sadarbības apdraudējuma – tvērumam, kādu Komisija izsecina no minētā panta gramatiskās interpretācijas. Turklāt tā uzskata, ka jautājums par saikni starp darbības nodošanu – un līdz ar to par risku pārcelšanu uz citu dalībvalsti – un iemaksu pārskaitīšanu nav reglamentēts viennozīmīgi.

34. Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Direktīvas 2014/49 10. panta redakcija ir ierasta Savienības tiesībās un tajā nav noteikts ne īpašs maksājuma datums, ne arī tas, ka iemaksa, kas iekasēta vismaz vienreiz gadā, attiecas uz īpašu iemaksas laikposmu (it īpaši strīda gadījumā par iemaksas summu).

35. Zviedrijas Karaliste norāda uz nekonsekvenci argumentācijā, jo tad, ja maksājums ir jāveic, ņemot vērā iemaksas laikposmu (Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretācija, kas nav gramatiskā interpretācija), maksājumam, kas veicams vismaz vienreiz gadā, datums vairs nav nozīmīgs.

C. Par LES 4. panta 3. punkta pārkāpumu

36. Latvijas Republika norāda, ka Tiesas judikatūrā no lojālas sadarbības principa, kas nostiprināts LES 4. panta 3. punktā, ir izsecināts, ka dalībvalstīm ir pienākums, pirmām kārtām, veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu Savienības tiesību normu piemērojamību un iedarbīgumu, kā arī lai novērstu šo tiesību normu pārkāpuma prettiesiskās sekas, un, otrām kārtām, ar cieņu citai pret citu savstarpēji palīdzēt veikt uzdevumus, kas izriet no Līgumiem. No tā Latvijas Republika izsecina, ka Zviedrijas NGS atteikums pārskaitīt Latvijas NGS iemaksas, ko tā saņēmusi attiecībā uz Latvijas filiālēm, ir pretrunā lojālas sadarbības principam, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principam, jo juridiskā ziņā salīdzināmā situācijā Zviedrijas NGS piekrita iemaksas pārskaitīt uz Somijas NGS.

37. Turpretī Zviedrijas Karaliste iebilst pret to, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta burtiska piemērošana varētu būt uzskatāma par lojālas sadarbības principa neievērošanu. Tā piebilst, ka vairākumā iemaksu pārskaitīšanas gadījumu izcelsmes dalībvalsts NGS ir ņēmusi vērā tieši faktiskā maksājuma datumu. Turklāt Zviedrijas Karaliste norāda, ka tā uz Somijas NGS pieprasījumu citādi reaģēja tāpēc, ka 12 mēnešu laikā pirms juridiskās adreses pārcelšanas bija veiktas iemaksas.

VI. Juridiskā analīze

A. Par pieņemamību

38. Pirmkārt, attiecībā uz prasības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmetu Tiesas pastāvīgā judikatūra ir skaidra divos aspektos.

[13] Bezpeļņas organizācija, kuras biedru vidū ir arī NGS.

39. Pirmām kārtām, Tiesa ir atgādinājusi, ka LESD 259. pantā paredzētās procedūras mērķis ir konstatēt un izbeigt dalībvalsts rīcību, ar kuru tiek pārkāptas Savienības tiesību normas [14]. No tā Tiesa izsecina, ka prasība, kas, pamatojoties uz šo pantu, celta par turpmākiem un eventuāliem pārkāpumiem vai ar ko tikai lūgts interpretēt Savienības tiesību normas, nav pieņemama [15].

40. Tātad pretēji tam, ko apgalvo Zviedrijas Karaliste, Latvijas Republikas prasība sakarā ar pienākumu neizpildi attiecībā uz šīs pirmās dalībvalsts rīcību saistībā ar Zviedrijas NGS iemaksu maksājumu Latvijas NGS ir pieņemama, jo tās nolūks ir lūgt konstatēt iepriekš notikušu neizpildi un vienīgi šā iemesla dēļ šī otrā dalībvalsts Tiesā atbalsta Direktīvas 2014/49 interpretāciju attiecībā uz veidu, kādā jānotiek iemaksu pārskaitīšanai, ja starp divām dalībvalstīm tiek nodots darbības virziens, kas saistīts ar noguldījumiem. Turklāt šo minētās direktīvas interpretāciju – vismaz daļēji – Komisija ir atkārtojusi 2021. gada 30. jūlija argumentētajā atzinumā. Turklāt nav strīda par to, ka Zviedrijas Karaliste ir transponējusi minētās direktīvas 14. panta 3. punktu. Līdz ar to Latvijas Republikas prasības pieteikuma pirmais iebildums, ciktāl ar to netiek lūgts, lai Tiesa sniegtu direktīvas interpretāciju, bet gan lai tiktu konstatēts direktīvas normas – kā to interpretē šī dalībvalsts un Komisija – pārkāpums, šķiet pieņemams.

41. Otrām kārtām, Tiesa atgādina, ka ar prasību par valsts pienākumu neizpildi var tikai lūgt, lai tā konstatētu, ka apgalvotā pienākumu neizpilde faktiski ir bijusi, lai panāktu, ka tā tiek pārtraukta, un citastarp uzdot dalībvalstij veikt konkrētu rīcību, lai nodrošinātu atbilstību Savienības tiesību normām [16].

42. Tomēr Latvijas Republika lūdz ne tikai atzīt apgalvoto pienākumu neizpildi, bet arī to, lai Tiesa uzdotu Zviedrijas Karalistei pārskaitīt uz Latvijas Republikas NGS iemaksas, kas saistībā ar *Nordea Bank* Latvijas filiāles darbību veiktas Zviedrijas NGS, tajā skaitā, pakārtoti, ja Tiesa izmantotu Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta šauru interpretāciju. Līdz ar to Latvijas Republikas prasījumi par iemaksu pārskaitīšanu no Zviedrijas NGS uz Latvijas NGS ir jāatzīst par nepieņemamiem.

43. Otrkārt, attiecībā uz jautājumu par strīda apjoma izmaiņām laikā starp pirmstiesas stadiju un tiesvedības stadiju ir jānorāda, ka, ņemot vērā apstākli, ka starp dalībvalstīm celtu prasību sakarā ar pienākumu neizpildi nav daudz [17], līdz šim vēl nav ticis uzdots jautājums, vai pēc analoģijas ir piemērojama Tiesas judikatūra par prasībām sakarā ar pienākumu neizpildi, kuras, pamatojoties uz LESD 258. pantu, cēlusi Komisija. Šī lieta dos Tiesai iespēju izskaidrot šo situāciju.

44. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka prasības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi gadījumā pirmstiesas procesa mērķis ir dot attiecīgajai dalībvalstij iespēju, pirmām kārtām, izpildīt no Savienības tiesību aktiem izrietošos pienākumus un, otrām kārtām, lietderīgi izmantot savus aizstāvības līdzekļus pret Komisijas formulētajiem iebildumiem. No tā izriet, ka uz LESD 258. panta pamata celtas prasības priekšmetu nosaka šajā normā minētajā pirmstiesas procesā un ka tādēļ to tiesas procesa laikā vairs nevar paplašināt [18].

[14] Skat. spriedumu, 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija (C-364/10, EU:C:2012:630, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

[15] Skat. spriedumu, 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija (C-364/10, EU:C:2012:630, 68. punkts).

[16] Skat. spriedumu, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehijas Republika (Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pagaidu pārcelšanas mehānisms) (C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

[17] Skat. šo secinājumu 4. zemsvītras piezīmē minētos spriedumus.

[18] Skat. spriedumu, 2014. gada 4. septembris, Komisija/Francija (C-237/12, EU:C:2014:2152, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

45. Tiesa no tā secina, ka Komisijas argumentētajā atzinumā un prasībā ir jābūt tādam pašam pamatojumam un pamatiem, un līdz ar to Tiesa nevar izskatīt iebildumu, kas nav formulēts argumentētajā atzinumā, kurā ir jābūt konsekventam un detalizētam to iemeslu izklāstam, kas Komisijai radījuši pārliecību, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi kādu no saviem pienākumiem, kas izriet no Līguma [19]. Tomēr jebkurā gadījumā šīs prasības nevar sniegties tik tālu, lai prasītu, ka argumentētā atzinuma rezolutīvajā daļā esošajam iebildumu formulējumam ikreiz būtu pilnīgi jāatbilst prasības pieteikumā izklāstītajiem prasījumiem, ja vien strīda priekšmets, kā tas definēts argumentētajā atzinumā, nav ticis paplašināts vai grozīts [20].

46. Tomēr LESD 259. panta ceturtajā daļā ir paredzēts: tas, ka Komisija nav sniegusi argumentētu atzinumu trīs mēnešu laikā pēc dalībvalsts pieteikuma, tai neliedz iespēju vērsties tiesā. Šajā gadījumā motivētais atzinums nevar noteikt debates.

47. Man šķiet, ka, ciktāl no LESD 259. panta otrās daļas izriet, ka starpvalstu prasības sakarā ar pienākumu neizpildi gadījumā pirmstiesas stadija ir obligāta, argumentācijas pirmo daļu [21] varētu pilnīgi attiecināt arī uz šo tiesvedību. Turpretī, lai noteiktu strīda apjomu, galvenokārt būtu jāņem vērā dalībvalsts pieteikums un argumentētais atzinums, ja tāds ir sniegts.

48. Tātad attiecībā uz pirmo apgalvoto pienākuma neizpildi – pretēji tam, ko apgalvo Zviedrijas Karaliste –, vienīgi izmantojot interpretāciju, ar ko atbalstīta Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta teleoloģiskā interpretācija, debatēs pirmstiesas stadijā, kas notika pēc Latvijas Republikas ierosmes, tika [minēts] šīs direktīvas 10. panta 1. punkts, kā izriet no Komisijas argumentētā atzinuma. Turklāt tas nav minēts nedz sākotnējās sūdzības prasījumos, nedz Latvijas Republikas prasības pieteikuma rezolutīvajā daļā. Pie tam atsauce uz šo 10. pantu ir izdarīta arī ar līdzīgu formulējumu prasības pieteikumā un sākotnējā sūdzībā, nepārmetot minētā panta pārkāpumu. Līdz ar to šī pirmā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

49. Attiecībā uz otro pienākumu neizpildi saistībā ar lojālas sadarbības principa neievērošanu – pretēji Latvijas Republikas prasījumu kopsavilkumam argumentētajā atzinumā no Latvijas Republikas sākotnējās sūdzības izriet, ka šā iebilduma pamatojumā tika apgalvots gan tas, ka Zviedrijas Karaliste, iespējams, kļūdaini interpretējusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu un tādējādi nav ievēroti šīs direktīvas mērķi, gan tas, ka tai nav bijusi vienlīdzīga attieksme pret Latvijas NGS un Somijas NGS. Tādējādi Zviedrijas Karalistei ir bijusi iespēja sniegt argumentus par šiem diviem aspektiem, un tiesvedības stadijā strīda apjoms nav nedz grozīts, nedz paplašināts. Arī šī otrā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

50. Attiecībā uz to, ka nav izsmelti dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, lietas dalībnieki, tostarp Zviedrijas Karaliste savā atbildes rakstā uz repliku, ir vienisprātis, ka LESD 259. pantā šāda nosacījuma nav. Šī trešā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

B. Par iebildumu, kas pamatots ar Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu

51. Nav noliedzams, ka Zviedrijas Karaliste savā valsts tiesiskajā regulējumā ir burtiski transponējusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu, Noguldījumu garantiju likuma 14. pantā paredzēdama, ka kredītiestādes nodošanas gadījumā, ja tās rezultātā šī iestāde tiek uzņemta citā

[19] Skat. spriedumu, 2014. gada 4. septembris, Komisija/Francija (C-237/12, EU:C:2014:2152, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

[20] Skat. spriedumu, 2021. gada 27. janvāris, Komisija/Austrija (PVN – Ceļojumu aģentūras) (C-787/19, nav publicēts, EU:C:2021:72, 21. punkts).

[21] Skat. šo secinājumu 44. punktu.

NGS, iemaksas, kas veiktas 12 mēnešos pirms šīs nodošanas, pārskaita šai otrai NGS. Zviedrijas Karaliste šo likumu piemēroja, ņemot vērā iemaksu veikšanas datumu, kā paredzēts Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā, un līdz ar to iemaksas netika pārskaitītas uz Igaunijas, Latvijas un Lietuvas NGS tā iemesla dēļ, ka iemaksas bija veiktas datumā, kas bija agrāk vai vēlāk par 12 mēnešu laikposmu pirms iestādes nodošanas, bet tika veikta divkārša iemaksu pārskaitīšana uz Somijas NGS.

52. Latvijas Republika, kuru atbalsta Komisija, kā arī Igaunijas Republika un Lietuvas Republika, galvenokārt apgalvo, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts ir jāinterpretē nevis gramatiski, bet vienīgi teleoloģiski, balstoties, pirmām kārtām, uz šīs normas interpretāciju kopsakarā ar šīs direktīvas 10. pantu un, otrām kārtām, ņemot vērā šīs direktīvas mērķus, kas atgādināti 3. un 37. apsvērumā, proti, tiekties uz iekšējā tirgus izveidi, uzlabojot banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību un radot solidaritāti starp visām kredītiestādēm konkrētā finanšu tirgū. Latvijas Republika, kā arī Igaunijas Republika, Lietuvas Republika un Komisija no tā izsecina, ka iemaksu pārskaitīšanai ir jāatbilst atbildības nodošanai starp dažādām NGS pēc kredītiestādes nodošanas.

53. Pirmkārt, skatot Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu kopsakarā ar 10. panta 1. punkta otro daļu, pirmšķietami varētu uzskatīt, ka vai nu iemaksa NGS ik gadu ir jāveic konkrētā datumā, vai arī veicamajai iemaksai ir jāattiecas uz iepriekšējiem 12 mēnešiem.

54. Lai iemaksu veiktu konkrētā datumā, ir nepieciešams, lai pārskaitījumus būtu iespējams veikt katrā gada dienā, bet tas nebūt tā nav.

55. Savukārt, lai, balstoties uz šo Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta un 10. panta 1. punkta otrās daļas kopīgo interpretāciju, uzskatītu, ka jāpārskaita ir tā iemaksa, kas jāveic par 12 mēnešiem pirms kredītiestādes nodošanas, nozīmētu izmantot neloģisku argumentāciju, jo, kā norāda Zviedrijas Karaliste, ja maksājamā summa attiecas uz konkrētu laikposmu (par iepriekšējiem 12 mēnešiem), vairs nav nepieciešams norādīt, kā paredzēts šīs direktīvas 10. panta 1. punkta otrajā daļā, ka iekasēšana ir ikgadēja.

56. Turklāt šā 10. panta 1. punkta otrās daļas redakcija būtībā ir līdzīga redakcijai, kura izmantota attiecībā uz iemaksām finansēšanas mehānismos banku noregulējuma jomā [22] un Banku noregulējuma fondā [23] un kurā ir paredzēta iemaksu iekasēšana "vismaz vienreiz gadā", kas atstāj dalībvalstīm rīcības brīvību organizēt šo iekasēšanu. Tomēr banku noregulējuma jomā nav paredzēta iemaksu pārskaitīšana finansēšanas mehānisma izmaiņu gadījumā.

57. Tomēr nešķiet, ka viena mēneša termiņš, kas Noguldījumu garantiju likuma 13. pantā noteikts pieprasītās iemaksas veikšanai, būtu pretrunā Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punkta otrajai daļai, kurā ir paredzēts tikai pienākums vismaz vienreiz gadā veikt iemaksu NGS. Turklāt šīs direktīvas 14. panta 3. punktā ir minētas vienīgi iemaksas, kas veiktas "12 mēnešos pirms dalības pārtraukšanas".

[22] Skat. 103. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

[23] Skat. 70. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.).

58. Protams, saskaroties ar šķietamu nepilnību Direktīvas 2014/49 sākotnējā teksta redakcijā, Komisijai bija iespējams precizēt šīs direktīvas 14. panta 3. punkta redakciju 2023. gada 18. aprīļa priekšlikumā par šīs direktīvas grozījumu, proti, norādīt, ka gadījumā, ja kredītiestādi vai daļu tās darbības savstarpēji pārņem divas dažādu dalībvalstu NGS, izcelsmes dalībvalsts NGS pārskaita uzņemošās dalībvalsts NGS iemaksas par pēdējiem 12 mēnešiem pirms NGS nomaiņas [24].

59. Otrkārt, Direktīvas 2014/49 10. panta 2. punktā ir noteikts, ka vienai NGS pieejamajiem finansiālajiem līdzekļiem ir jāsasniedz vismaz tāds mērķapjoms, kas atbilst 0,8 % no tās dalībnieku segto noguldījumu kopsummas. Tā kā, pretēji tam, ko apgalvo Zviedrijas Karaliste, tomēr pastāv saikne starp iemaksas NGS summu un segto noguldījumu summu iemaksas noteikšanas brīdī [25], ir konstatējams, ka šī korelācija pārstāj būt spēkā, ja (un tik lielā mērā, cik) ir sasniegts minētais mērķapjoms.

60. Proti, šīs direktīvas 10. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka, "ja [NGS] finansēšanas spējas neatbilst [minētajam] mērķapjomam, iemaksu veikšanu atsāk vismaz līdz tam, kamēr mērķapjoms atkal ir sasniegts".

61. Līdz ar to jaunas kredītiestādes uzņemšana NGS automātiski palielina segto noguldījumu kopsummu, un tas var izraisīt to, ka tiek pieprasīts veikt iemaksu šajā NGS. Ja šī kredītiestāde pārnāk no citas dalībvalsts NGS, līdz ar šo uzņemšanu jaunajā NGS attiecīgā gadījumā ir jānotiek to iemaksu pārskaitīšanai, kuras šī kredītiestāde ir veikusi izcelsmes dalībvalsts NGS 12 mēnešos pirms tās uzņemšanas jaunajā NGS, un tas neizraisīs to, ka tiktu pieprasītas jaunas iemaksas, ciktāl pārskaitītā iemaksa sedz jauno segto noguldījumu īpatsvaru.

62. Trešās valsts kredītiestādes uzņemšana dalībvalsts NGS neizraisa iemaksu pārskaitīšanu, un mērķapjoma summas palielināšana, kā arī iespējama iemaksu atsākšana vai palielināšana attieksies uz visām kredītiestādēm, kas ietilpst šajā NGS.

63. Tāpat tādas kredītiestādes nodošana, kas iepriekš bijusi dalībniece tādā dalībvalsts NGS, kurai ir bijis sasniegts mērķapjoms un kurā šī kredītiestāde 12 mēnešu laikā nav veikusi iemaksas, ne tikai nerada nepieciešamību iemaksu pārskaitīt uz uzņemošās dalībvalsts NGS, bet, kā norādīts šo secinājumu iepriekšējā punktā, tā pat var izraisīt par labu uzņemošās dalībvalsts NGS veicamo iemaksu palielināšanu tā iemesla dēļ, ka pieaugusi segto noguldījumu summa un līdz ar to arī mērķapjoms.

64. Tātad pastāv vairāki gadījumi, kuros kredītiestādes uzņemšana NGS neizraisa iemaksu pārskaitīšanu šai NGS. Līdz ar to ir sarežģīti izmantot argumentu par kredītiestādes nodošanas sekām atbildības par iemaksu pārskaitīšanu izteiksmē.

65. Treškārt, nešķiet, ka Direktīvas 2014/49 mērķi, kas atgādināti 3. un 37. apsvērumā, attaisnotu to, ka šīs direktīvas 14. panta 3. punkts būtu jāinterpretē tikai teleoloģiski.

66. Proti, sākot ar brīdi, kad, kā minēts iepriekš, nepastāv strikta korelācija starp atbildības nodošanu un iemaksu pārskaitīšanu, no tā ir arī izsecināms, ka Savienības likumdevējs šo disonansi ir pieņēmis, vienlaikus tiecoties uz banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju [tiesību un interešu] aizsardzību, kā arī ieviešot solidaritāti starp kredītiestādēm.

[24] Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko attiecībā uz noguldījumu aizsardzības tvērumu, noguldījumu garantiju sistēmas līdzekļu izmantošanu, pārrobežu sadarbību un pārredzamību groza Direktīvu 2014/49/ES (COM(2023) 228 final).

[25] Skat. Direktīvas 2014/49 10. panta 2. punkta pirmo daļu, 10. panta 6. punkta otro daļu, 10. panta 8. punktu un 13. panta 1. punktu.

67. Katrā ziņā tiekšanās pēc banku sistēmas stabilitātes notiek, galvenokārt izmantojot noguldījumu garantiju, ar kuru ir paredzēts novērst bankās noguldīto naudas līdzekļu masveida izņemšanu. Tāpat noguldītāji tiek aizsargāti, ieviešot garantijas apmēru – 100 000 EUR ikvienam noguldītājam konkrētā kredītiestādē gadījumā, ja noguldījumi nav pieejami [26]. Turklāt solidaritāte starp visām kredītiestādēm, kas minēta Direktīvas 2014/49 37. apsvērumā, attiecas uz kredītiestādēm kādā konkrētā finanšu tirgū, nevis uz visām Savienības kredītiestādēm: tādējādi nepastāv nekonsekvence, ka jaunas kredītiestādes, kas tiek uzņemta kādā NGS bez iemaksu pārskaitīšanas, eventuālās atbildības slogs tiktu uzlikts pārējām kredītiestādēm, kuras ietilpst šajā NGS.

68. Līdz ar to ir sarežģīti pieņemt, ka, paredzēdama, ka tikai tās iemaksas NGS, kas veiktas 12 mēnešos pirms kredītiestādes nodošanas, tiks pārskaitītas uz uzņemošās dalībvalsts NGS, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta, pat ja šo normu skata kopsakarā ar šīs direktīvas 10. panta 1. punkta otro daļu.

69. Attiecībā uz vienu mēnesi ilgo termiņu iemaksu veikšanai pēc noguldījumu garantiju iestādes lēmuma – pastāv judikatūra, kurā apstiprināts, ka par praksi, kas ir zināmā mērā vispārēja un konstanta, bet kas nav saderīga ar pareizu direktīvas transponēšanu, var celt prasību par pienākumu neizpildi [27].

70. Šajā gadījumā, lai gan šāda termiņa ieviešana nešķiet esam pretrunā Direktīvai 2014/49, ir jāpārbauda, vai pastāv vispārēja un pastāvīga Zviedrijas NGS prakse, kas nebūtu saderīga ar šo direktīvu vai to transponējošo likumu un ar kuru netiktu ievērots minētās direktīvas 14. panta 3. punktā izklāstītais iemaksu pārskaitīšanas princips.

71. Proti, lēmums attiecībā uz iemaksu par 2016. gadu tika pieņemts 2016. gada 2. septembrī, un iemaksa tika veikta 2016. gada 30. septembrī jeb viena mēneša laikā. Lēmums attiecībā uz iemaksu par 2017. gadu tika pieņemts 2017. gada 14. septembrī, un iemaksa tika veikta 2017. gada 13. oktobrī. Visbeidzot, lēmums attiecībā uz iemaksu par 2018. gadu tika pieņemts 2018. gada 27. septembrī, un iemaksa tika veikta nākamajā dienā.

72. Direktīvas 2014/49 14. panta 4. punkta otrajā daļā ir noteikts – "ja kredītiestāde paredz pāriet no vienas NGS uz citu NGS saskaņā ar šo direktīvu, tā iesniedz paziņojumu par savu nodomu vismaz sešus mēnešus iepriekš".

73. Tādējādi vēlākais 2017. gada 1. aprīlī *Nordea Bank* būtu vajadzējis paziņot Zviedrijas NGS par savu nodomu nodot savas filiāles 2017. gada 1. oktobrī. Tāpat vēlākais 2018. gada 1. aprīlī *Nordea Bank* būtu vajadzējis informēt šo NGS par savu nodomu pārcelt savu juridisko adresi uz Somiju.

74. Lai gan var šķist savādi, ka katrā no trim aplūkotajiem gadiem Zviedrijas noguldījumu garantiju iestāde mainīja datumu, kurā pieņemts lēmums, ar ko tika noteikts apmērs iemaksām NGS, ar to nepietiek, lai pierādītu tādas vispārējas, pastāvīgas un apzinātas prakses esamību, kuras mērķis būtu likt šķēršļus iemaksu pārskaitīšanai citai NGS.

75. Proti, ja, nosakot, ka filiāles tiks nodotas 2017. gada 1. oktobrī, *Nordea Bank* zināja, ka iemaksa par 2016. gadu netiks pārskaitīta, jo tā bija veikta 2016. gada 30. septembrī, šī iestāde, 2017. gada 13. oktobrī jeb pēc 2017. gada 30. septembra veicot iemaksu par 2017. gadu, nevarēja nezināt, ka šī iemaksa netiks pārskaitīta uz tām dalībvalstu NGS, kurās uzņemtas nodotās filiāles. Tāpat,

[26] Skat. Direktīvas 2014/49 6. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu.

[27] Skat. spriedumu, 2016. gada 22. septembris, Komisija/Čehijas Republika (C-525/14, EU:C:2016:714, 14. punkts un tajā minētā judikatūra).

nosakot, ka tās juridiskā adrese tiks pārcelta 2018. gada 1. oktobrī, un iemaksu par 2018. gadu veicot nākamajā dienā pēc lēmuma, ar kuru tika noteikts iemaksas apmērs, proti, 2018. gada 28. septembrī, *Nordea Bank* zināja, ka šīs iemaksas par 2017. un 2018. gadu tiks pārskaitītas uz Somijas NGS.

76. Līdz ar to ne tikai nav pierādīta šāda vispārēja un pastāvīga Zviedrijas NGS prakse, jo ar trim gadiem nepietiek, lai ieviestu šādu praksi, un tā neizraisīja – automātiski – atteikumu pārskaitīt iemaksas, bet vēl jo vairāk – iemaksu nepārskaitīšanas iemesls ir *Nordea Bank* izvēlētie datumi, kuros tika veiktas iemaksas Zviedrijas NGS.

77. Ir secināms: nešķiet, ka Zviedrijas Karaliste nebūtu izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretācijas kopsakarā ar 10. panta 1. punkta otro daļu, un līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.

C. Par iebildumu, kas pamatots ar LES 4. panta 3. punktu

78. Atgādinājumam – saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai gan "no lojālas sadarbības principa, kas nostiprināts LES 4. panta 3. punktā, izriet, ka dalībvalstīm tiek prasīts veikt visus atbilstošos pasākumus, lai nodrošinātu Savienības tiesību piemērojamību un efektivitāti"[28], "vispārējā lojālas sadarbības pienākuma, kas izriet no LES 4. panta 3. punkta, neizpildi var konstatēt tikai, ciktāl tā attiecas uz rīcību, kas atšķiras no tās, kura ir dalībvalstij pārmestais konkrēto pienākumu pārkāpums"[29].

79. Līdz ar to ir jāizvērtē Latvijas Republikas prasības pamatojuma abas daļas.

80. Pirmām kārtām, attiecībā uz Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta kļūdaino interpretāciju, kurā neesot ņemti vērā šīs direktīvas mērķi, – šī apgalvotā neizpilde faktiski attiecas uz to pašu rīcību kā tā, ar kuru pamatots pirmais iebildums, jo šis atteikums ir tieši saistīts ar 14. panta 3. punkta interpretāciju. Kā norādījusi ģenerāladvokāte T. Čapeta [*T. Ćapeta*], tas, ka dalībvalsts izpratne par Savienības tiesību normām atšķiras no Komisijas izpratnes, pats par sevi nav uzskatāms par lojālas sadarbības principa pārkāpumu no šīs dalībvalsts puses[30]. Tāpat ir tad, ja vienas dalībvalsts izpratne par Savienības tiesību normām atšķiras no citas dalībvalsts izpratnes. Tātad ar šādu pamatojumu izvirzīts iebildums nav atbalstāms.

81. Otrām kārtām, attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes neievērošanu pret Igaunijas, Latvijas un Lietuvas NGS pieprasījumiem salīdzinājumā ar Somijas NGS pieprasījumiem – ir jānorāda, ka arī šis apgalvojums ir balstīts uz pretrunīgo Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretāciju.

82. Katrā ziņā vienlīdzīgas attieksmes neievērošanu var konstatēt tikai gadījumā, kad pausta atšķirīga attieksme identiskās situācijās vai identiska attieksme atšķirīgās situācijās.

83. Taču šajā gadījumā Igaunijas, Latvijas un Lietuvas NGS situācija, no vienas puses, un Somijas NGS situācija, no otras puses, bija atšķirīgas. Proti, 12 mēnešos pirms NGS nomaiņas, proti, no 2016. gada 1. oktobra līdz 2017. gada 30. septembrim, Zviedrijas NGS nesaņēma nekādas

[28] Skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, Komisija/Slovēnija (ECB arhīvi) (C-316/19, EU:C:2020:1030, 119. punkts un tajā minētā judikatūra).

[29] Skat. spriedumu, 2022. gada 14. jūlijs, Komisija/Dānija (ACVN "Feta") (C-159/20, EU:C:2022:561, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

[30] Skat. ģenerāladvokātes T. Čapetas secinājumus lietā Komisija/Dānija (ACVN "Feta") (C-159/20, EU:C:2022:198, 84. punkts).

iemaksas attiecībā uz nodoto filiāļu darbību, turpretī 12 mēnešos pirms juridiskās adreses pārcelšanas uz Somiju iemaksas šajā NGS tika veiktas, un šīs iemaksas tika pārskaitītas uz Somijas NGS. Līdz ar to lojālas sadarbības pienākuma neizpildi nevar pamatot ar šo argumentu.

84. Iebildums, kas pamatots ar lojālas sadarbības principa neievērošanu, ir jānoraida.

VII. Secinājumi

85. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai spriest šādi:

1) Prasību noraidīt.

2) Latvijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

3) Igaunijas Republika, Lietuvas Republika un Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.